

הלכות ראשיתך בימן תבח

אָהר קורא כלם, (טז) וימתחילין (יז) * בפסוקים (י) ו(י) שלפניהם ומסים בפסוקים שלאחריהם; אכל קללות שבמשינה תורה (יח) יכולין להפסיק בהם, ויחזיקו על פירי בן נהגו שלא להפסיק בהם (וכן נהגין שלא לקרות אהר * בשמו לעלות אלא קורין (יט) מי שירצה): ז (כ) ששמונה פסוקים אחרונים שבתורה (כא) אין מפסיקין בהם, אלא יחיד קורא את כלם: ח 'משכעה עשר בתמוז ואילך מפסיקין תלת דפרענותא, שבע דנקמתא, תרתי דתיבתא, תלת דפרענותא, יחברי דקמחוי, (ט) (כב) 'שמעו דבר ה', 'חזון ישעיהו'; שבע

ו פרומא שב וקפיש
כב רבוי קניא
ח וקמחוי ט מירא
דבתי קמחוי ל' יטור
דשם פסיקא

באר היטב

ואנחנו נוהגים כרש"י, לזיל, כי ידק, ט"ו, ואפלו יש חיובים, לא יחלקו הפרישה יותר, מ"א ושכנה"ג: (ז) שלפניהם, הינו ג' פסוקים שלפניהם, שבח"כ ואין מתחילין כ' פסוקים שלפניהם, ומ"מ גיל דנתחיל ג' פסוקים שלפניהם, והמנהג נתפשט מפני שקורין להרב האב"ד בכל שבת לשלישי וא"כ צריכים לקרות עמו עד התוכחה ולכן מתחילין בתוכחה, אכל מטב שהרב יתחיל על כבודו ויעלה לרביעי באותו שבת או יתחיל למפרע ג"פ, עס"י קל"ז, ובכנה"ג כתב שבמקומו שהגים לקרות להקדים בתוכחות ובשירת הים וברי הדבורות; וקדם שיקרא התוכחות אומר מוסר ה' בני אל תמאס, כי את אשר נאהב וגו', וקדם שיקרא הדבורות אומר רבך אלהים רבתי; אם נזהר לקרות ללוי פ' העגל וקורין אותו בקול נטוף, עכ"ל. טהר"ל הקפיד על מי שעלה לתוכחה, דרוקא השמש ששוכרין אותו לכך אין קפידא, פתב בדרוה"מור: מ"ב משעות שבקשרת אלה אין להפסיק בהם, שהיא נגד שם מ"ב, מ"א, ע"ש: (ט) (כ) שמעו, ואם עצה והפסיד בשבת ראשון בפרשה

שערי תשובה

[1] שלפניהם, עין בח"ט, ועין שגראפריים שער ז ובפתח שערים שם, ועין דברך וע"י קליח מ"ש"ש, בהשוכח צ"צ נדחק לנשב מהגנו שמתחילין בקללות שלפניהם, והמנהג נתפשט מפני שקורין להרב האב"ד בכל שבת לשלישי וא"כ צריכים לקרות עמו עד התוכחה ולכן מתחילין בתוכחה, אכל מטב שהרב יתחיל על כבודו ויעלה לרביעי באותו שבת או יתחיל למפרע ג"פ, עס"י קל"ז, ובכנה"ג כתב שבמקומו שהגים לקרות להקדים בתוכחות ובשירת הים וברי הדבורות; וקדם שיקרא התוכחות אומר מוסר ה' בני אל תמאס, כי את אשר נאהב וגו', וקדם שיקרא הדבורות אומר רבך אלהים רבתי; אם נזהר לקרות ללוי פ' העגל וקורין אותו בקול נטוף, עכ"ל. טהר"ל הקפיד על מי שעלה לתוכחה, דרוקא השמש ששוכרין אותו לכך אין קפידא, פתב בדרוה"מור: מ"ב משעות שבקשרת אלה אין להפסיק בהם, שהיא נגד שם מ"ב, מ"א, ע"ש: (ט) (כ) שמעו, ואם עצה והפסיד בשבת ראשון בפרשה

באר הלכה

השוכח (גם זה שם): * בפסוקים שלפניהם, עין משנה ברורה מה שכתבנו לענין קריאת התוכחה, והנה ראיתי שגוריה בענין זה בין הסמוך, שיש מקומות מן השוכחים שפוגעים לסדר פתחתי וכי'תבוא אין קוראין בתורה בשבת זו, וכשה רעות עושין: אהר, שאין מקומין קריאת התורה, שהיא תפנה קדומה מימות משה רבנו עליו השלום, וגם על מה שאמר הכתוב "מוסר ה' בני אל תמאס ואל תפוך בתוכחותי"; וגם הוא טעמת מעקרו, דכי מפני שאין קוראין בתורה ואין רוצין להביט בתוכחה בטוחים הם שלא יתחיל עליהם התוכחה; ואדברה, חס ושלום, דדומה זה הדבר לאחד שהתורה בו מפניו שלא ילך בדרך הנהגה, שהוא טלא מרות ופחתים, וענה להם: אני איני ירא מן הפתחים, יש לי מקצה עצה ואכנסה על עיני שלא אראה אותם, ואפלו כי אפול חלילה לא ללעגו ממני, מפני שהיו עיני מוסרים ולא ראיתי אותם - האם יש שטוח גדול מזה? אדרבה, כל מה שפסגו יותר עיניו, היא הסבה הגורמת להזיק לנפשו, וזהו ללעג ולבזוין חס ושלום לכל; והגמיל מוכן, ואני בן אותם לכף זכות, מפני שראוין שלא יבוא לאנצתי חס ושלום אצל ספרותה, שנה יאמר על זה שיעלה לתוכחה וזה על זה; אכל טלא יש עצה גם לזה, שהשליח צבור הקורא בעצמו עולה לתורה לפרשה זו, ובנה אין שום חשש כלל לכלי עלמא, ואפלו אם הוא פתח גמירן יש עצה, כמו שכתבתי במשנה ברורה, ואפלו אם הסדרה בחר בתקתי הם מחבזות, גס"פ יש עצה לפתח, שער פסוק וי'שבתם לבטה בארצכם" הנהגה ששה קרואים [ואף שהגנילות פסיד להסתבר שהגניקות בפרשה רביעי, אין קפידא בדבר פרידע"ל], כי יתברר למי שיעלה לתורה לשלישי פרשת דבר עם פרשת בתקתי עד [לבטח בארצכם] פ"ל, ומן פסוק ונתתי שלום בארץ" עד "את פריה אהבם" יקרא לשלישי, ומן וזכרתם ל'ן נושן" עד סוף סדר בתקתי יקרא השליש צבור הנהגה בעצמו בתור אחרון: * בשמו לעלות אלא קורין מי שירצה, הנה לכאורה משמע מלשון זה שיאמר 'עמד מי שירצה'; אכל לא נהירא לחפש ענין פנה, שאין לזה טעם, וגם אין נזהרין בו, כי יותר טוב שישאלו מתחלה מי ירצה לעלות, או יבטוחו לפי דבריה ל'ן שדחיקא לה שעתא, ויקראוהו בשמו, ונהירא לי דאין סבירינמי קאמר רמ"א, ולא יקראו חסם לאחד בשמו שיעלה, אלא ל'ן שירצה מתחלה שיתרצה לעלות, ובנו שכתבנו; והגם דמלשון קצה דחיקא, מפל מקום הפנה כמו שכתבנו, וכן משמע בדרוכי'משה בסיון זה ולעיל בסיון קלס, עין שם, ומדבר המפחית השקל משמע לכאורה שמשפשו כמו שכתבנו מתחלה, ולא הדיק:

זה התוכחה השם יתברך: (טז) וימתחילין וכו', דאמר חז"ל, שאמר הקדוש ברוך הוא: אינו בדין שיהיו בני מברכני על הצרות שלהם, אלא יקרא אהר הכל ויתחיל בדרך אחד ויסגם בדרך אחר ויוכל לברך תחלה וסוף, עד כאן לשונו, ומשום זה לבד הנה ב' שיתחיל בפסוק אהר מלפני התוכחה ופסוק אהר אחר התוכחה, אלא מפני דקמא לן דאין מתחילין בפרשה פחות משלשה פסוקים וכן אין מסמיך סמוך לפרשה פחות משלשה פסוקים, לכך צריך להתחיל שלשה פסוקים מקדם התוכחה וכן שלשה פסוקים אחר התוכחה (וזהו בפרשת בתקתי, שיש שם שלשה פסוקים קדם בלות הפרשה, ובפרשת פתח (ט) די בפסוק אהר, "אלה דברי הקריח", שמסתים בנה הפרשה): (יז) בפסוקים שלפניהם, ובמקום שנוהגים שיקרב אב"בית דין יקנה שלישי אפלו בפרשת בתקתי, ואס"בן שוב לא יקרא להתחיל שלשה פסוקים מקדם קריאת התוכחה, (י) יש להתחיל עוד הפעם לקרות שלשה פסוקים למפרע, אך נכון הרבה שהרב יתחיל על כבודו ויעלה לרביעי באותו שבת, מהר"ל הקפיד על מי שעלה לתוכחה, דרוקא השמש ששוכרין אותו לזה אין קפידא, ומכל מקום אם קראוהו, בודאי צריך לעלות (דמי שיקראוהו לעלות לספרותה ואינו עולה, גורם שיתקצרו (מיר"ט) ולא יארע לו שום דבר רע, (י) דבין שעולה משום כבוד התורה, שומר מצוה לא ידע דבר רע, ובתורה מקומות נהגין שהשליח צבור הקורא בעצמו עולה, ונכון הוא, ואפלו אם הוא כהן, יכול לקרות (יב) מתחלה פרשה בתקתי עד אחר התוכחה, ומנין הקרואים ישלים משם והלאה, ובפרשת תבוא יצמצם, שישתלם מנין הקרואים עד שם והוא יקנה אחרון, ועין בבאר הלכה: (יח) יכולין להפסיק בהם, שהם אינן חמורות כל כך, שאמרנו (יג) רק בלשון יחיד ומשה מפי עצמו אקרו, שהרי במשנה תורה פתיב "ידבק ה' בך", "ישלח ה' בך" ושאף שהכל קנה על ידי צווי השם יתברך, כמו שאמר בסוף הפרשה "אלה דברי הקריח אשר צנה ה' את משה לכת את בני ישראל וגו'", עם כל זה בשעה שאמרן היה מפי עצמו, מה שאין בן בתורת-כהנים הדבורות נאמר מפי הגבורה, כי שכינה היתה מדברת מתוך גרונו של משה, (יד) שהרי אמרו בלשון משלחו: ונתתה, ונתקדמת, ויהשלתה"א, מי שהיכלת בידו לעשות כף: (ט) מי שירצה, דשמה לא ירצה לעלות אותו שיקראוהו ויבוא לקץ בתוכחות, ועין בבאר הלכה: ז (כ) שמונה פסוקים אחרונים שבתורה (כא) אין מפסיקין בהם, לחלקן לעני קרואים: והפעם, היש בהן שווי משאך ספרותה, דיהישע פתב; ואפלו למאן דאמר דמשה פתבן בדרע, (טו) הואיל שיש שווי בהן שנתכבו בדרע, נשתנו שלא לחלקן פשאך ספרותה, פתב בכפר צרוה"מור: מ"ב משעות שבקשרת אלה מסעי' אין להפסיק בהם, שהם כנגד שם מ"ב, מ"א: ח (כב) 'שמעו', ואם עצה והפסיד בשבת ראשון בפרשה

שער היצוק

(א) פשוט: (י) מנך אבדכם ושי"א: (יא) אחרונים: (יב) פשוט: (יג) גפרא: (יד) רש"י: (טו) גפרא:

(א) ברש"י לבנינו (מגילה לא, ב) איתא: וישלחתה, והוא בפרשת בתקתי (כו, כה), אולם ברש"י של הרמ"ך נדפס כלפינו, והוא בפסוק כב שם.

הלכות ראש-החודש סיון תבח

ביאורים ומוספים

[משנ"ב ס"ק כג]

שקבד קראו 'הלוא כבני כשמים' בפנישת אחרי, בהכרתם להפטר
בפנישת קדשים 'התשפט' (18).

'דברי ירמיהו' וגם 'שמעון' מפני שהם סמוכות זו לזו (11) וכו',
שצריך לסיים בקרב טוב (14).

(17) ובשאר השבתות שקוראים שתי פרשות, אם טעו והפטירו את
ההפטר של הפרשה הראשונה, כתב הכף החיים (סי' נא) בשם
ספר חיים (לגריה פאלאני פכיה אות ל), שבגלל טירת הצבור
לא חזרים, וכן כתב הקצות השולחן (סי' פח ברה"ש סי' יד)
וביאר שלכתחילה תיקו שיקראו הפטרה מענין הפרשה השניה
כיון שבה סיימו, אבל בדיעבד כיון שם ההפטר שקראו הוא
מענין הקריאה של השבוע, יצאו ידי חובה.

(18) וכשראש חודש אב חל בשבת, הביא הרמ"א לעיל (סי' תבח
סי'א) שחלקו הדעות אם להפטר בה 'שמעון', או בהפטר שבת
רי"ח שקוראים בה 'השמים כסא', וסיים שבמקום שאין מנהג,
העיקר ברעה הטובת שיש לקרוא 'השמים כסא', ובמשני' שב
(סי' ח) כתב, שהגרי"א פסק שיש לקרוא הפטרת 'שמעון'. וראה
מה שכתבנו שם.

ובשנה מעוברת שקוראים ויקהל בנפרד מפקודי, ופרשת ויקהל
היא גם פרשת שקלים, כתב הגרי"מ טוקצינסקי (לוח אר"י,
ובספרו ארץ ישראל סי' טז סי'א) שלהפטר פקודי המהיגו גאון
ירושלים לקרוא שתי הפטרות, של ויקהל שהיא זיעש חירם' וגם
הפטר פקודי יתשלם כל המלאכה' שהיא סמוכה לה בנביא,
והביא שיש שקוראים רק יתשלם כל המלאכה'. והוסיף, שהא"ר
(סי' תרפ"ה סי' כג) כתב שקורין רק 'זיעש חירם', ומוכיפים ב'
פטוקים מהפטר 'יתשלם'. וביאר הגרי"מ טוקצינסקי (שם) את
דברי הא"ר, שהיינו דוקא בחוץ לארץ, שכבר קראו הפטרת
יתשלם' ביום טוב שני של סוכות, אבל בארץ ישראל יש לקרוא
להפטר פקודי את שתי הפטרות, אולם אם באותה שנה חל
יום שמיני של הסוכה בשבת, ואז כבר הפטירו זיעש חירם', הורה
הגר"ש אומערבך (בירור הלכה ח"ו עמ' קעט) שיש להפטר
בפרשת פקודי רק יתשלם'.

(14) וכן בכל קריאת התורה, כתב הרמ"א לעיל (סי' קל"ח סי'א)
שיתחיל ויסיים בדבר טוב, וביאר המשני' שם (סי' ד) שהכתנה
לדבר טוב של ישראל, שטובת נכרי אינה קריה טובה.

[משנ"ב ס"ק כג]

מפטרין לעולם 'שוקה' (15) וכו', פסקי מיקה (גם פסקי יואל).

(15) ולעלות קטן להפטר זה, כתב לעיל (סי' רפ"ב סי' כג) שנהגים
שלכתחילה אין קורין קטן למפטר בשבת זה, וכן לקמן (סי' תרב
סי' יא) כתב שנהגים שאין קטן קורא הפטרה זו.

(16) ובמקומות אלה, כתב האדר"ת (עובר אורח סי' קמד סי'ב) שיש
לקרוא תחילה את הפטוקים מיואל ולאחר מכן את הפטוקים
ממייכה, ולא יפה עשו המדפיסים שהדפיסו תחילה את הפטוקים
ממייכה, שהרי מבואר בשו"ע (סי' קמד סי'א) ובמשני' שם (סי' ק
ט) שיש לקרוא בסדר שהם כתובים, ויואל בחוב לפני מייכה.
אולם בא"ר (סי' תרג סי' ב) מבואר שקוראים תחילה את
הפטוקים ממייכה ולאחר מכן את הפטוקים מיואל, והקשה עליו
הבג"י ישע (סי' תרג) מהמבואר לעיל (שם) שאין מרלגים
בנביא למפרע.

(18) וכן נהג החזו"א (שונה הלכות ס"ב), מאידך, הגרי"מ
טוקצינסקי (לוח אר"י, ובספרו ארץ ישראל סי' טז סי'ב) כתב, שיש
לקרוא להפטר פרשת אחרי 'התשפט', ולהפטר פרשת קדשים
'הלוא כבני כשמים', ויש שכתבו (ביצחק יקרא) שמנהג ירושלים
לקרוא 'הלוא כבני כשמים' גם בפרשת אחרי וגם בפרשת קדשים
ונבלוה דבר בעתו (שנת תשנ"ז עמ' התמד) הביא שכך הורה
הגר"ש סלנט, והביא בשם שהגר"ש דבילצקי שכן נהגו בכמה
מקומות בירושלים, ואף שמפטרים שתי פעמים רצופות אותה
הפטרה. אלא שהוסיף (בלוח הניל) שבלוח אר"י משנת תרע"ט
לא הזכיר לעשות כן, ומבואר מזה שלא היה נהוג כן בכל
ירושלים.

ואצל החזו"א (קובץ בית אהרן וישראל, גליון מט עמ' קצ"ב) נהגו
להוסיף גם את הפטוקים 'תקעו שופר' וגו', וגם 'וד' נתן קול'
וגו', וגם את הפטוקים ממייכה 'מי קל כמור' וגו'. והוסיף (שם)
בשם החזו"א, שדוקא בשקוראים מתוך נביא מקלף יש לקרואם
בסדרם, אך בשקוראים מחומש אפשר לקרואם גם שלא בסדרם.
ובשו"ת אגרות משה (אר"י ח"א סי' קע"ד) כתב, שאם קוראים
מתוך חומש או מספר אפטרותא, משום טירת הצבור לא יוסיפו
אלא את הפטוקים ממייכה, ובשקוראים מתוך נביא מקלף [שאי
אפשר לקרוא את הפטוקים ממייכה שהם רחוקים], יוסיפו רק את
הפטוקים מיואל.

ואם טעו ובשבת שהיו צריכים לקרוא 'הלוא כבני כשמים' בנביא
תרי עשר, פתחו את הפטרת 'התשפט' הנמצאת בנביא יחזקאל,
וכבר בירך השלה את הברכה שלפני ההפטר, כתב בשו"ת
אגרות משה (אר"י ח"א סי' לו) שביין שקריאת הפטרת 'התשפט'
היא דבר גריר מאד, יש לתלות שבשעת הברכה ידע שצריך
לקרוא 'הלוא כבני כשמים', וכוונתו בברכתו היתה על הפטרה זו,
ולכן אינו חוזר לברך, ובסברת הפמ"ג (סי' קמ א"א סוף סי' ד)
שהביא הביה"ל לעיל (שם סי' ר"ה הזכירוהו, וראה מה שכתבנו
שם). לכן, אם קוראים מתוך חומש או מספר אפטרותא, שהכל
נמצא בספר אחד, אין צריך לחזור ולברך, אבל בשקוראים מנביא
מקלף שצריך להביא נביא אחר לקריאה, כיון שאם יעשו כן יהיה
צריך לחזור ולברך, יש להם להפטר 'התשפט', ולא יביאו את
הנביא תרי עשר.

ומטעם זה שיש לקרואם בסדרם, הקשה הגרי"מ קניבסקי (טעמא
דקרא פ' משפטים) על המנהג בהפטר פרשת משפטים להוסיף
ב' פטוקים מהפרק שלפניו כדי לסיים בדבר טוב, הרי אסור לרלג
למפרע, ולכן כתב שראוי לסיים בפטוקים שבהמשך, אולם הוסיף
הגר"ח"ק בשם אביו הגרי"מ קניבסקי (מנהגי בית הכנסת חוץ איש,
פ"ד הע' יב), שקשה לשנות את המנהג, וסיים שצ"ע.

[משנ"ב ס"ק כג]

שהיא הפטרת אחרי מו"ח (11) וכו', מה שאין כן קשה נפגדות,

באר הגולה רצ

הלכות ראש-חדש סימן תכה

כ פתחון פתחון ודברי
הרבנים בפני י
מחלוקת הפלה, וכן
כתבו
המחברים
ותקדו בפני ד
הגולה ל

דנתקתא, ונתמו, ונתאמר ציון, וצניה סערה, ואנכי, וני עקרה, וקמי אורי, שוש אשיש.
וביום צום גדליה במנחה מפטירין דרשו, ובשבת שבין ראש-השנה ליום-הכפורים [*] (כג) מפטירין
כלעולם ושובה. וכשראש-השנה כב"ג, שיש שבת בין יום-הכפורים לסכות וקורין בו האזינו,
מפטירין בו וידבר דוד. ליש אומרים שפשראש-השנה כב"ג, שולח בין ראש-השנה ליום-הכפורים,
(כד) מפטירין בו דרשו, ובשבת שבין יום-הכפורים לסכות שקורין האזינו (כה) מפטירין ושובה:
הנה והמנהג כפראשונה. ובשאר שבתות השנה מפטירין מצין הפרשה (טו). ובשקורין שמי פרשית, מפטירין
באתרוגה (מרכי פי בני העיר), מלבד באתרוגות וקדשים דמפטירין קלוא כבני (ט) כשיים (כו) שהיא הפקרת אתרי
מות (מהגיס). ונהגין להפטר בתנהגה שיש אשיש, ואין דוחין מפניה שום הפקרה הנזכרת כאן, ולא של ד' פרשיות
ולא של ראש-חדש או מחר חדש או חנה או שנה (מרכי פי בני העיר והטור ומנהגים), אכל שאר הפטרות דוחין
מפניה. וכבר נתפאר לעיל סימן תכה דאין מולגין מנביא לנביא (וגם נתפאר שם סעיף ב אם דוחין מפני של
ראש-חדש אהת מאלו הפטרות שזכרוהו כאן):

שערי תשובה

א"י ככ"ש מקולה דף לא מ"ש על דברי חס"י קוח: [*] מפטירין לעולם שובת.
עון השערה אפרים שער ט סעיף כח שיש מוסיפין סוכיא יאל ויש מוסיפין עוד פסוק
מיש מי אל כבוד, ועין ארי שכתב שכן נהגו פראג. והגול ברכה היא האלה
בה וכתב: ולא ידעתי לזה מצב, דהני פרמי למח (ר"ל), שעבר מצב החיפה שלא לסים
ופשעים יקשלו גם, וא"כ מזה סגיא, ודעמו להכריע שאם קורין ודף בשבת שבה יש
לסם בפסוקי מיכה, ואם קורין האזינו יש לסם בפסוקי יואל, ע"ש מלמא כפסוקא.
והכל כפי המנהג:

באר היטב

דיומא, נפטר לשפת הפה דברי דקנהו וגם שמעו מפני שהם סמוכות זו
לזו, צ"צ, מ"א, ע"ס תכ"ה. מה שכתוב בהפשים: וזכרו יעקב לפרשת
וישאל, ט"ס הוא ושובה לפרשת וצא, לכוש: (ט) כשיים. וכ"כ הפ"ה
ומ"ט ומהגדה, ולא כלבוש שכתב להפטר התשפט, שפך הצידי הפ"ה
שככל קהלות נהגין פ"מ"ש כרמ"א, מ"א. ועין משובת ר"ט סימן ד לפה
חוקא דהת וכלק מהפדים:

משנה ברורה

לעד אפ"ן, וכשקורין האזינו בשבת-שובה יש לסים בפסוקי
יואל [דהוא גמ"ן מעין הפרשה דכתיב בה "יצורף כמטר לקחי
וגו" כשעירם וגו" וכרביבים עלי עשב", ובפסוקי יואל כתיב
"יזרד לקם גשם מורה" וגו"]. ועין בשערי-תשובה שמיסים בזה
שהכל כפי המנהג: (כד) מפטירין בו דרשו. משום דכתיב
"דרשו ה' בהמצאו", ואמר חז"ל: זהו כעשרה ימים שבין
ראש-השנה ליום-הכפורים: (כה) מפטירין ושובה. דהנה
(ט) צעקה לאדם, בין קדם גורדין בין לאחר גורדין:
(כו) שהיא הפקרת אתרי מתיים. מפני שהפקרה של פרשה
שניה מזכרת מוועבת ירושלים, מה שאין כן בשנה נפרדות,
שפך קרא קלוא כבני כשיים בפרשת אתרי, בהקדם להפטר
בפרשת קדשים התשפט¹⁶⁸. והנה הלביש חולק על רמ"א, ודעתו
דגם כשהיא פסולה קוראין הפקרה אתרוגה, דהיינו של פרשת
קדשים, אכל הב"ח ושאר אתרוגים כתבו שתשפט המנהג
בכל הקהלות כהרמ"א בזה, והוא דין אם שבת פרשת אתרי
היה ערב-ראש-חדש ומפטירין מחר חדש, דמפטירין בשבת
פרשת קדשים קלוא כבני כשיים [חידושי רע"א]:

שער הצימן

(טו) וכתב העטרת-צדק עוד בסימן סכו, דהוא הדין אם טעה ולא קרא הפקרה ונתאמר ציון בשבת הקבוע לה בפרשת יעקב, יש לה תשלומין
לקרובה בפרשת שפטים עם הפקרת אנכי, דהנה שנתחיל מן ונתאמר עד לבסוף פרשת אנכי (והנה לוטר, ולא ידלג אפלו אינה פסוקים שיש
באמצע, ונתנו, אם קרא כנביא ויצטרף לחפש על פרשת אנכי, הלא קומא לן בסימן קמד דכעין שלא ישהא גדלוג בענין שיעמדו העבור
בשתיקה, ועין שם במשה בדרה סעיף קטן ח. וכן אם לא הפטר אנכי בפרשת שפטים, יש לה תשלומין לשבת הבאה לקרובה עם רני עקרה,
דהנה שנתחיל מן אנכי וקרא עד סוף רני עקרה; והפסקת וקמי אורי שהיא לפרשת פבא יש לה תשלומין בהפסקת שוש אשיש דשיבא
לפרשת נעבים, וקשימו האלה רבה ונדר-הסטים להלכה, ואף שקטגן-אברהם לא העתיקו משמע דלא פסיקא לה כל-כך, עין במהציד השלל, מכל
מקום יש לסמוך על אלה רבה ונדר-הסטים, ובקרט בזמנו שקורין בהפשים ויכל לחפש מה, נראה דלכלי עלמא יש לעשות כן: (פ) אבינרתם:
(פ) חוספות: (יט) מדרגה. ועין שם עוד מה ששאל לזמן זה:

כָּדָר לַעֲשׂוֹת לַיּוֹם בְּקִצְרָה

וְהַשְּׂנִיית, מוֹלֵד זָקֵן בֶּל תִּרְשֵׁי, כִּגוֹן אִם חָל הַמּוֹלֵד נְכִי"ח שְׁעוֹת
 אִין אַחַר י"ח שְׁעוֹת, אִין קוֹבְעִין רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה בְּאוֹתוֹ יוֹם, וְכֵן אִם
 חָל מוֹלֵד תִּשְׁרִי ג' ט' ר"ד (יוֹם שְׁלִישִׁי, תִּשְׁעֵי שְׁעוֹת, וּמֵאֲתַיִם וְאַרְבָּעָה
 חֲלָקִים) וּמִמֶּנּוּ וְלִמְעַלָּה, אִין קוֹבְעִין רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה בְּאוֹתוֹ יוֹם אֲלֵא
 בְּיוֹם חֲמִישִׁי. וְדוֹקֵא בְּשִׁשִּׁי-הַשָּׁנָה שְׁעָרָה הַיְּהוּדָה פְּשׁוּטָה, אֲכָל אִם
 הַיְּהוּדָה מְעַבְרָת, אִזִּי אִם חָל הַמּוֹלֵד ב' ט"ו חֲקִפ"ט (יוֹם שְׁנִי, חֲמִשִּׁי-
 עֶשְׂרֵה שְׁעוֹת, וְחֲמִשִּׁי מֵאוֹת שְׂמוֹנִים וְתִשְׁעֵי חֲלָקִים) וּמִשָּׁם וְלַחֲלָן, אִין
 קוֹבְעִין בּוֹ רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה:

וְאַחֲרַי שְׂבַע עֶשְׂרִים אֵימָתֵי יְהוּדָה רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה לַשָּׁנָה הַבְּאֵה, תִּרְאָה בְּפֹה
 יָמִים יֵשׁ בֵּין רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה נְה לְרֵאשִׁי-הַשָּׁנָה הַבָּא: אִם יֵשׁ
 בְּיַמֵּיהֶם שְׁנֵי יָמִים, כִּגוֹן שְׂרֵאשִׁי-הַשָּׁנָה נְה בְּיוֹם ז' וְרֵאשִׁי-הַשָּׁנָה הַבָּא
 יְהִיָּה בְּיוֹם ג', אִזִּי תְהִיָּה הַשָּׁנָה חֲסֵרָה; וְאִם יֵשׁ שְׁלִשָּׁה יָמִים, כִּגוֹן
 שְׂרֵאשִׁי-הַשָּׁנָה נְה בְּיוֹם ג' וְרֵאשִׁי-הַשָּׁנָה הַבָּא בְּיוֹם ז' - תְּהִיָּה
 פְּסוּדָה. וְאִם אַרְבָּעָה יָמִים, כִּגוֹן שְׂרֵאשִׁי-הַשָּׁנָה נְה בְּיוֹם ז' וְרֵאשִׁי-
 הַשָּׁנָה הַבָּא בְּיוֹם ה', אִזִּי תְהִיָּה שְׁלֵמָה. וְאִם הַשָּׁנָה מְעַבְרָת, אִזִּי אִם
 יֵשׁ בְּיַמֵּיהֶם אַרְבָּעָה יָמִים הִיא חֲסֵרָה, וְאִם חֲמִשָּׁה יָמִים הִיא
 פְּסוּדָה, וְאִם שֵׁשֶׁה יָמִים הִיא שְׁלֵמָה; וְאִם לֹא תִרְצֶה לְחַשֵּׁב
 הַקְּבִיעוֹת, עֵינִי בְּסוֹד הַקְּבִיעוֹת בְּטוֹר:

כָּדָר הַפְּרָשׁוֹת, מֵהַפְּלִילִים שֶׁבְּתוֹב בְּשִׁלְחַן-עֲרוּף:
 תְּקִיפָה נִמְשַׁכָּת מִחֲבֵרָה תִּשְׁעִים וְאַחַד יָמִים, שְׁבַע שְׁעוֹת
 וּמִחֲצָה, וְתִשְׁעִים וְאַחַד יוֹם הֵם שְׁלֹשֶׁה-עָשָׂר שְׁבֻעוֹת, אִם-
 כֵּן הַתְּקִיפָה נִמְשַׁכָּת שְׁבַע שְׁעוֹת וּמִחֲצָה. דְּרָף מִשָּׁל, אִם תְּקִיפַת
 תִּשְׁרִי בְּיוֹם שְׁנֵי ח' בּוֹ שְׁבַע שְׁעוֹת וּמִחֲצָה, אִזִּי תְקִיפַת טַבַּת גְּסֵר-
 בְּיוֹם שְׁנֵי עֶשְׂרִים ח' בּוֹ חֲמִשֶּׁשׁ-עָשָׂר שְׁעוֹת, וְתְקִיפַת נִסָּן בְּיוֹם שְׁנֵי
 עֶשְׂרִים ח' בּוֹ עֶשְׂרִים וְשָׁמֹנֶם שְׁעוֹת וּמִחֲצָה, וְתְקִיפַת תְּמוּזָה בְּיוֹם ג'
 שֵׁשׁ שְׁעוֹת, וְכֵן לְעוֹלָם. וְדַע, שֶׁבְּכָל מַחְזוֹר יֵשׁ חֲשַׁע-עָשָׂרָה שְׁנָה,
 וּשְׁנַת ג' ו' ח' י"א י"ד י"ז י"ט הֵם מְעַבְרֹת:

דַּע, שֶׁחֲדָשׁ הַלְּכָנָה כ"ט יָמִים, י"ב שְׁעוֹת, תִּשְׁצ"ג (שְׁבַע מֵאוֹת
 תִּשְׁעִים וְשִׁלְשָׁה) חֲלָקִים, וּבְכָל שָׁעָה יֵשׁ תַּחֲר"ף (אֶלֶף וּשְׂמוֹנִים)
 חֲלָקִים, וְכ"ח יָמִים הֵם אַרְבָּעָה שְׁבֻעוֹת, אִם-כֵּן נִמְשָׁף מוֹלֵד
 אֶחָד מִחִבְרוֹ אֶחָד יוֹם, י"ב שְׁעוֹת, תִּשְׁצ"ג (שְׁבַע מֵאוֹת תִּשְׁעִים
 וְשִׁלְשָׁה) חֲלָקִים. אִם-כֵּן, אִם הָיָה מוֹלֵד, דְּרָף מִשָּׁל, ו' כ"ב תר"א
 (יוֹם שְׁנִי, עֶשְׂרִים וְשָׁמֹנֶם שְׁעוֹת, וְשֵׁשׁ מֵאוֹת חֲלָקִים), תָּן עָלָיו א'
 י"ב תִּשְׁצ"ג (יוֹם אַחַד, שְׁמִינֵי-עָשָׂר שְׁעוֹת, וְשֵׁבַע מֵאוֹת תִּשְׁעִים וְשִׁלְשָׁה
 חֲלָקִים); צָרֵף בְּתַחֲלָה הַחֲלָקִים תִּשְׁצ"ג (שְׁבַע מֵאוֹת תִּשְׁעִים וְשִׁלְשָׁה)
 חֲר"א (שֵׁשׁ מֵאוֹת וְאַחַד), צֵא מִהֵן תַּחֲר"ף (אֶלֶף וּשְׂמוֹנִים), וְשִׁאֲרוֹ
 שִׁי"ד (שִׁלֹּשׁ מֵאוֹת וְאַרְבָּעֵה-עָשָׂר) חֲלָקִים, וְאַחֲרָי תַּחֲר"ף (אֶלֶף
 וּשְׂמוֹנִים) צָרֵף אֶל הַשְּׁעוֹת, וְהָיָה ל"ה שְׁעוֹת; צֵא מִהֵן כ"ד שְׁעוֹת
 לְיוֹם, וְשִׁאֲרוֹ י"א שְׁעוֹת; צָרֵף הַיּוֹם אֶל הַיָּמִים, אִם-כֵּן הָיָה
 שְׂמוֹנֵה יָמִים; צֵא מִהֵן שְׁבַע־שָׁלֹשׁ שְׁפִלִים בְּשַׁבּוּעַ, אִם-כֵּן הָיָה מוֹלֵד
 א' י"א שִׁי"ד, פְּרוּשׁ: בְּיוֹם א', י"א שְׁעוֹת וְשִׁי"ד (וְשִׁלֹּשׁ מֵאוֹת
 וְאַרְבָּעֵה-עָשָׂר) חֲלָקִים תָּרֵף הַלְּיָלָה:

דְּרָכֵי הַקְּבִיעוֹת: צָרִיף שְׂמַדֵּעַ בִּי כָּל הַתְּרָשִׁים, אֶחָד מִלֵּא שְׁלֹשִׁים
 יוֹם וְאַחַד חֲסֵר עֶשְׂרִים וְתִשְׁעָה יוֹם, חוּץ מִחֲשׁוֹן וְכִסְלוֹ
 שְׁפָעִים שְׁשִׁנֵּיהֶם מִלֵּאִים, וְאִזִּי יְהִיָּה כְּסִלּוֹ וְטַבַּת שְׁנֵי יָמִים רֵאשִׁי-
 חֲדָשׁ וְתִקְרָא הַשָּׁנָה שְׁלֵמָה, וְאִם הַשָּׁנָה חֲסֵרָה תִּקְרָא הַשָּׁנָה
 חֲסֵרָה, וְאִם אֶחָד מִלֵּא וְאַחַד חֲסֵר תִּקְרָא פְּסוּדָה, וְיִקְרָה נְה מִפְּנֵי
 הַדְּחִילוֹת, וְלָכֵן צָרִיף שְׂמַדֵּעַ מוֹלֵד מִתְּשִׁירִי נְה לְתִשְׁרִי הַבָּא,
 וְהִתְרוֹן הוּא לְשָׁנָה פְּשׁוּטָה ד' ח' תַּעֲזִיר (אַרְבָּעָה יָמִים, שְׂמוֹנֵה
 שְׁעוֹת, וּשְׂמוֹנֵה מֵאוֹת שְׁבַע־עֶשְׂרִים וְשִׁשָּׁה חֲלָקִים), וְלַשָּׁנָה מְעַבְרָת ה' כ"א
 תִּקְפ"ט (חֲמִשָּׁה יָמִים, עֶשְׂרִים וְאַחַת שְׁעוֹת, וְחֲמִשִּׁי מֵאוֹת שְׂמוֹנִים וְתִשְׁעֵה
 חֲלָקִים), וּבִאִינֹה יוֹם שְׁבֻאוֹ הַמּוֹלֵד, יְהִיָּה רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה בְּשָׁנָה
 הַבְּאֵה. אֶף יֵשׁ אַרְבַּע דְּחִילוֹת: הַאֲחַת, י'א אֲד"ו רֵאשִׁי, לָכֵן אִם
 חָל רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה בְּאַחַד מֵימֵי אֲד"ו, דוֹחֵן אוֹתוֹ לְיוֹם שְׁלֹשָׁתָּרִי;

